

Nr 142.

Av herr **Annér**, *angående viss andring i 19 § förordningen om arvsskatt och skatt för gåva.*

Enligt kungl. förordningen den 19 november 1914 om arvsskatt och skatt för gåva beräknas i 19 § skatten enligt en särskild tariff, upptagande fyra klasser.

Mot denna skatteskala synes, enligt mitt förmenande, invändning kunna resas på en punkt, nämligen beträffande den kategori av testamentstagare eller gåvotagare, som går under benämningen »trotjänare». Man torde kunna våga det påstående, att i det stora flertalet av fall, då sådana tjänare bliva tilldelade ekonomisk fördel genom testamenteriskt förordnande eller genom gåva med varm hand, de hava gjort testator eller gåvogivare sådana tjänster, att de kunna sägas stå vederbörande lika nära som vissa släktingar, om man för säkerhets skull frånräknar bröstarvingar. Då arvlåtare eller gåvogivare sålunda vill honorera en omvårdnad eller tjänst, vilken för honom eller henne ter sig likvärdig eller kanske rent av överträffar den, som har släktkärleken till bevekelsegrund, så ligger det något för den av humanitära skäl inspirerade rättskänslan mindre tillfredsställande däri, att staten vid graderingen av arvs- och gåvoskatten icke gör någon åtskillnad mellan trotjänare och oskyld person utan utsätter beloppet för en väsentlig reduktion genom uttagande av arvs- och gåvoskatt enligt klass IV. Vid tillämpningen av denna skatteförordning framträda många ömmande fall, av vilka ett nyligen relaterades i pressen. En gammal trotjänarinna (hushållerska), bosatt å en ort i övre Norrland, fick av sin husbonde såsom erkänsla för ett långt livs arbete mottaga en gåva av 6,500 kronor, för vilken hon hade att erlägga en gåvoskatt på 790:— kronor, medan skatten för samma belopp till bröstarvinge enligt klass I stannar vid 105:— kronor och till annan släkting m. fl. enligt klass II vid 320 kronor.

Såsom ytterligare skäl för överflyttande av trotjänare till lägre klass i den skattetabell, varom nu är fråga, kan anföras, att det i regel rör sig om personer i blygsam ekonomisk ställning — ofta äldre kvinnor —, vadan alltså en reform skulle stå i bästa samklang med de många beslut den svenska riksdagen förut fattat på basis av humanitära bevekelsegrunder. Mot nu ifrågakarande omgradering bör, enligt mitt förmenande, icke heller rimligen kunna med någon styrka anföras ekonomiska skäl, då det här gäller en relativt begränsad kategori personer, och då i följd därav den summa, som staten årligen skulle gå

miste om i arvs- och gåvoskatt vid jämförelse med nuvarande ordning, kan kalkyleras till belopp, som för statsbudgeten icke spelar någon roll.

Såsom lämplig definition på »trotjänare» i detta sammanhang torde, enligt min mening, böra gälla person, som i minst tio år varit i testators eller gåvogivares tjänst. Jag anser vidare, att en för den humanitära rättskänslan tillfredsställande klassindelning äger rum, därest trotjänare vid beräkning av arvs- och gåvoskatt hänföres till samma grupp som släktingar, vetenskapliga samfund och fromma stiftelser m. fl. nämligen klass II.

Med stöd av vad ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen beslutar anhålla att Kungl. Maj:t måtte utreda och för riksdagen framlägga förslag till sådan ändring av 19 § av kungl. förordningen den 19 november 1914 om arvsskatt och skatt för gåva att i däri angivna tariff person, som minst tio år varit anställd i testators eller gåvogivares tjänst, jämställes med under klass II i skatteskalen uppräknade testaments- och gåvotagare.

Stockholm den 22 januari 1937.

Wilh. Annér.
